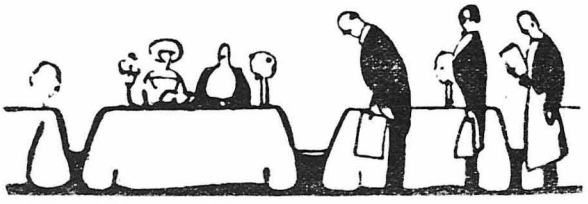

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΒΕΛΓΙΟΥ ΖΗΤΕΙ ΜΙΑ ΧΑΡΙ...

Κατὰ τὴν ἐπίσημη ὑποδοχὴ ποὺ ἔγινε πέρισυ εἰς τὴν Ἀμβέρσα στὴν πριγκήπισσα Ἀστρίδη τῆς Σουηδίας, συνέβη καὶ τὸ ἑξῆς χαριτωμένο ἐπεισόδιο :

Ὁ βελγικὸς λαὸς ἔδειξε τόσον ἐνθουσιασμό, κατὰ τὴν διέλευση τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, ὥστε σὲ μιὰ στιγμὴ παραφορᾶς διέσπασε τὴν στρατιωτικὴν ζώνη. Τὸ τί ἐπηκολούθησε δὲν περιγράφεται. Ὁ βασιλεὺς Ἀλβέρτος ἔχασε τὸ πολυτελὲς σταθί του, ἡ ταινία τοῦ παρασήμου ποὺ ἔφερεν ὁ διάδοχος τῆς Σουηδίας ξεχαλίσθηκεν ἐντελῶς, καὶ ἡ μικρὴ πριγκήπισσα Μαρία-Ζοζὲ τοῦ Βελγίου θὰ ἐπάθαινε ἀσφυξία μὲς στὸν συνωστισμό, ἐὰν ὁ σοσιαλιστὴς Βαντερβήλντ, ὁ ὁποῖος ἦτο τότε ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, δὲν ἐπρόφθαινε, μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του, νὰ σταθῇ μεταξὺ τῆς μικρῆς πριγκήπισσας καὶ τοῦ ἀκρατήτου ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ πλήθους.

Ὅταν ἡ βασιλικὴ συνοδεία ἔφθασε τέλος, ἐν μέσῳ ζητωκραυγῶν στὰ Ἀνάκτορά της, ὁ βασιλεύς, στὸν ὁποῖον ἡ μικρὴ πριγκήπισσα εἶχε ἤδη ἀφηγηθῆ πῶς τὴν ἔσωσε ὁ σοσιαλιστὴς ὑπουργός, ἐγύρισε πρὸς τὸν Βαντερβήλντ καὶ τοῦ εἶπε χαμογελῶντας :

— Θὰ σᾶς ζητήσω κύριε Βαντερβήλντ, νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε κάτι...

— Ὅτι θέλετε, Μεγαλειότατε...

— Ἁπλούστατα : Θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε ὅτι ὅταν ἀνατείλῃ ἡ ἡμέρα τῆς μεγάλης Κοινωνικῆς Ἐπαναστάσεως, θὰ προστατεύσετε τήν... ἐπιβίβασή μας ἐπὶ τῶν πλοίων μὲ τὴν ἰδίαν αὐταπάρνησιν ὅπως ἐπροστατεύσατε σήμερα τήν... ἀποβίβασή μας !...

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, Μεγαλειότατε !... ἀπήντησε ὁ σοσιαλιστής, χαμογελῶντας καὶ αὐτός.

τελῶς ἥσυχος.

Ἦταν δυνατὸν νὰ μὴ μ' εἶχε γνωρίσει ; Ὄχι... ἔλεγα μέσα μου. Μὲ κύτταξε χωρὶς νὰ μὲ γνωρίζῃ... Ἄλλως τε μήπως ἤξερε πῶς θὰ χόμουν ἐδῶ ;...» Ὑπόφερα φοικτά. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως ἤρθε κοντά μου ὁ διευθυντὴς τοῦ τελωνείου, κάθισε πλάϊ μου κ' ἄρχισε τὶς συνηθισμένες του φιλοφρονήσεις. Ἐγὼ ὅμως δὲν τὸν ἄκουα σχεδόν. Ἐκύτταξα τὸ στρατηγὸ ντὲ Ζιβρύ ποὺ σηκώθηκε ἀπ' τὸ τζάκι κ' ἀπομακρύνθηκε πρὸς τὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ.

Πόσο ἤθελα νἆμαι μόνη μου...

Τὸν ξανάειδα ὕστερα ἀπὸ μία ὥρα. Εἶχα ἀνεβῆ στὴν ταράτσα τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ συνοδευομένη ἀπὸ ἕναν ὑπάλληλο τοῦ συζύγου μου, στὸν ὁποῖον εἶπα νὰ μ' ἀφήσῃ ἐκεῖ μόνη μου γιατί εἶχα πονοκέφαλο. Μιὰ προαίσθηση μοῦ ἔλεγε ὅτι ὁ Πέτρος θὰ χόταν ἐκεῖ πάνω... Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἄκουσα ἀπὸ τὴν ταράτσα τὴ φωνή του μέσα στὸ σαλόνι μαζὶ μὲ τὴ φωνὴ τῆς Ἰουλίας Ντωζά.

Σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ θὰ θυμᾶμαι τὴ σύντομη συνομιλία τους ποὺ τόσο μοῦ στοίχισε.

— Εἶσθε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἀπογευνὴ συγκέντρωση στρατηγέ ; ἔλεγε ἡ Ἰουλία. Ἀσφαλῶς θἄχετε πλήξει μέσα σὲ τέτοιον κύκλο...

— Μεσκέδασα ἀρκετὰ ἀπόψε, ἀγαπητή μου, ἀποκρίθηκε ὁ Πέτρος. Κι' εἶδα πολλὲς παλῆς γνωριμίες μου...

— Ἐρωτικές, δὲν εἶνε ἔτσι; Ὦ στρατηγέ μου, σᾶς παρακαλῶ, πέστε μου τὰ ὀνόματα τῶν φιλενάδων σας ποὺ πιάσατε ὅταν βρισκόσαστε ἐδῶ ὡς λοχαγός. Καὶ θάναι πολλές, δὲν ἀμφιβάλλω... Θὰ μὲ διασκεδάσῃ πολὺ αὐτό, ξέρετε... Κι' θὰ βγῇ λέξη ἀπὸ τὸ στόμα μου.

— Θὰ μὲ πιστέψετε, ἀγαπητή μου κυρία ; Τὶς εἶδα ὅλες τὶς παλῆς φιλενάδες μου ἀπόψε, ἀλλὰ ἀνάθεμά με ἂν γνώρισα καμμιὰ τους.

— Μὰ δὲ θυμᾶστε οὔτε ἕνα ὄνομα, στρατηγέ ;

— Μὰ τὴν πίστι μου, ὄχι. Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος ἂν θυμᾶμαι πῶς τὶς λέν. Τί θέλεις ὅμως ; Καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς περιπέτειές μου δὲν ἦταν ἀξιόλογη. Περασμένες-ξεχασμένες, ὅπως λέν...

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τῆς συνομιλίας των ἔχασα τὶς αἰσθήσεις μου καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἄκουσα τὴ συνέχεια.

Ἀλλὰ γιατὶ νὰ συνέλθω ; Τί τὴ θέλω τὴ ζωή ;...

Marcel Prevost

Ἐν τὸν ἄκουγα σχεδόν. Ἐκύτταζα....

Ο ΑΝΔΡΙΚΟΣ ΣΤΟΛΙΣΜΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΒΑΤΑΣ

Ὁ Μπροῦμελ καὶ τὸ δέσιμο τῆς γραβάτας του. Ὁλόκληρη... ἱεροτελεστία !.. Ἕνας διαγωνισμὸς καλοδεμένης γραβάτας. Ποιοὶ εἰσήγαγον τὴν γραβάταν στὸ Παρίσι. «Κροάτα». «Κροβάτα». «Κραβάτα». Ἡ «Ρεμπουμπλικάνικη γραβάτα».

Ἡ γραβάτα κατέχει σήμερα μεγάλη καὶ σπουδαία θέσι στὸ ἀνδρικὸ ντύσιμο, τόσο πολὺ μάλιστα, ὥστε κι' αὐτὸ τὸ αὐστηρὸ ἐγκυκλοπαιδικὸ λεξικὸ Λαρούς νὰ ὁμολογῇ ὅτι ἕνας ἄντρας τότε μόνο κατέχει τὸ μυστικὸ τοῦ ὡραίου καὶ κομψοῦ ντυσίματος, ὅταν ξέρει νὰ δέσῃ τὴ γραβάτα του !

Ὁ Μπροῦμελ ὁ βασιλεὺς τῆς κομψότητος στὴν Ἀγγλία, τὸ μοντέλλο τοῦ καλοντυμένου κυρίου, ἦταν ὅλη τὴν ἡμέρα στὰ νεῦρα του ὁσάκις δὲν κατώρθωνε νὰ δέσῃ «μὲ τὴν πρώτη» την γραβάτα του.

Εἰς τὸ Κόμο τῆς Ἰταλίας διωργανώθηκε τελευταίως διεθνὴς διαγωνισμὸς γιὰ τὴν ὡραιοτέρα τῆς πιὸ κομψοδεμένης γραβάτας. Στὸν διαγωνισμὸν αὐτὸν ἔλαβαν μέρος 1.500 καλλιτέχναι μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ πολλοὶ Κινέζοι καὶ Ἰάπωνες !

Ἐν τούτοις ἡ γραβάτα δὲν ἦταν πάντοτε τὸ ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τοῦ ἀντρικοῦ ντυσίματος.

Οἱ κομψευόμενοι τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν καὶ τῆς ἀρχαίας Ρώμης, οἱ μεγιστᾶνες τοῦ Βυζαντίου, μὲ τὶς πολυτελέστατες φορεσιές τους καὶ οἱ κομψοὶ καὶ φιλόρρεσκοι ἱππόται τοῦ Μεσαίωνος δὲν εἶχαν ἰδέα τῆς γραβάτας, ἡ ὁποία ἐμφανίσθηκε στὴν Εὐρώπη τὸν 17ον αἰῶνα.

Κάποτε ἔφθασε στὴν Γαλλία ἕνα νέο σύνταγμα Κροατῶν σωματοφυλάκων τοῦ Λουδοβίκου 14ου. Οἱ ἄνδρες τοῦ συντάγματος εἶχαν δεμένη στὸ λαιμὸ ἐν εἴδει γραβάτας μιὰ πολυτελῆ ἐσάρπα, στολισμένη μὲ πολύτιμες δαντέλλες. Τὸ κομψὸ αὐτὸστολίδι ἄρεσε στὸν Λουδοβίκο 14ον, ὁ ὁποῖος μιὰ μέρα ἐνεφανίσθη στὴν αὐλή του μὲ μιὰ γραβάτα ὁμοίαν μὲ τὴν τῶν Κροατῶν στρατιωτῶν

Ὅπως ἦταν ἐπόμενο τὴν ἄλλη μέρα ὅλοι οἱ αὐλικοὶ ἔσπευσαν νὰ τὸν μιμηθοῦν. Καὶ ἡ περιεργος ἐκείνη ὅσο καὶ κομψὴ ἐσάρπα ἐπῆρε τὸ ὄνομά της ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες ποὺ τὴν εἶχαν εἰσαγάγει «Κροάτα». Ἀργότερα ἔγινε «Κροβάτα», σιγὰ σιγὰ «Κραβάτα», ὅπως τὴν λεν οἱ γάλλοι καὶ οἱ εὐρωπαῖοι καὶ «γραβάτα» ὅπως τὸ ἐξελληνίσαμε ἐμεῖς.

Ἔκτοτε ἡ γραβάτα ἔμεινε τὸ ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τοῦ ἀνδρικοῦ ντυσίματος.

Ὁ Λουδοβίκος 14ος μάλιστα ἐγκαινίασε καὶ ἕνα παράξενο καὶ πρωτότυπο ἀξίωμα. τὸ ἀξίωμα τοῦ «κραβατιέρ». Τὸν τίτλο αὐτὸν εἶχαν δύο ὡρισμένοι εὐπατρίδαι τῶν ὁποίων μοναδικὸ καθῆκον ἦταν νὰ προσέχουν διαρκῶς ἂν ἡ βασιλικὴ γραβάτα ἦταν ἐν τάξει. Μόλις ἔβλεπαν νὰ μετατοπίζεται ἢ νὰ λύνεται ὁ φιόγκος της, ἔσπευδαν καὶ τὴν διώρθωναν. Ὅταν ὁ βασιλεὺς το βράδυ ἔβγαζε τὴν στολή του ὁ «κραβατιερ» ἔλυνε τὴ βασιλικὴ γραβατα καὶ πήγαινε νὰ τὴν παραδώσῃ στὸν διευθυντὴ τοῦ βασιλικοῦ βεστιαρίου, διπλώνοντάς την προσεκτικά, γιὰ νὰ μὴν πέσῃ κανένα ἀπο τὰ πολυαριθμα διαμάντια ποὺ τὴν στόλιζαν !

Ἕνα διάταγμα ποὺ ἐξέδωκε ἀργότερα ὁ Λουδοβίκος ὥριζε ὅτι οἱ μεγιστᾶνες καὶ αὐλικοὶ εἶχαν δικαίωμα νὰ φορῶν γραβάτα ἄσπρη. Στὸ λαὸ καὶ στοὺς ἀστοὺς ἐπιτρέπετο νὰ φοροῦν μόνο χρωματιστὲς γραβάτες. Οὐαὶ δὲ καὶ ἀλλοίμονον στὸν ἀστὸ ἐκεῖνον, ποὺ, θὰ τολμοῦσε νὰ φορέσῃ ἄσπρη γραβάτα.

Τὴν περίοδο τοῦ ρωμαντισμοῦ ἡ γραβάτα ἦταν τόσο πλατειὰ ποὺ ἔκρυβε τὸ μισὸ σχεδὸν πρόσωπο τῶν κομψευομένων τῆς ἐποχῆς.

Στὴν ἐποχὴ τοῦ Λουδοβίκου—Φιλίππου ἐφορῶνταν ἡ κόκινη γραβάτα ἡ λεγομένη «ρεμπουμπλικάνικη».

Σήμερα ἡ γραβάτα εἶνε ἐντελῶς ἁπλῆ. Οἱ ἐξωφρενισμοὶ τοῦ παρελθοντος ἐξέλειπαν ἐντελῶς.